

Současná česká grafika a sklo v Alžíru

ALGER LA BLANCHE – ČI EL-JAZAIR JE PŘEKRÁSNÉ, HORKEM A ŠPÍNOU UNAVENÉ MĚSTO, JEHOŽ VÝSTAVNÍ ULICE Z BĚLOSTNÝCH DOMŮ S MODRÝMI ŽALUZIEMI NA FRANCOUZSKÝCH OKNECH, OBEPNUJÍCÍCH ROVNĚŽ MODŘE NATŘENÝMI ZDOBNÝMI MŘÍŽEMI BALKÓNŮ, UPOMÍNÁJÍ NA NĚKDEJŠÍ LESK I KRVAVÝ PÁD FRANCOUZSKÉ NADVLÁDY NAD ZEMÍ. ALŽÍR JE TAVÍCÍM KOTLEM EVROPSKÝCH A ARABSKÝCH VLIVŮ. JEDNOU NOHOU TKVÍ STÁLE VE SVĚ PROKLÍNANÉ I DRAZE VZPOMÍNANÉ EVROPSKÉ MINULOSTI, DRUHOU MÁ NAKROČENO DO ARABSKÉHO SVĚTA, KDE JE ÚSTŘEDNÍ KONSTANTOU ISLÁMSKÉ NÁBOŽENSTVÍ.

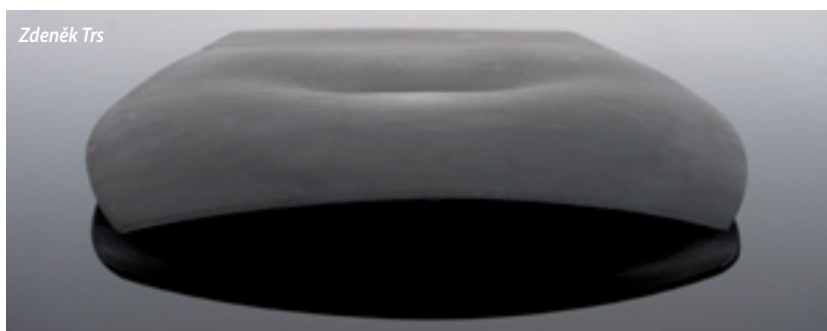
Festival evropské kultury, který město, jakožto kulturní centrum zemí Maghrebu a Afriky vůbec, letos již po deváté hostí, je ze strany politických špiček přijímám s rozporuplnými pocity. Islamistické tendence velí odstříhnout se od milované i nenáviděné Evropy. Přitom vůle místní kulturní veřejnosti je opačná. Pohostinnost, nadšení, ochota a vstřícnost, se kterými se setkala česká delegace, byly nebývalé. Zatímco většina ostatních evropských zemí na festivalu uvedla své hudební projekty, Česká republika reprezentovaná pražskou Galeríí Havelka zde

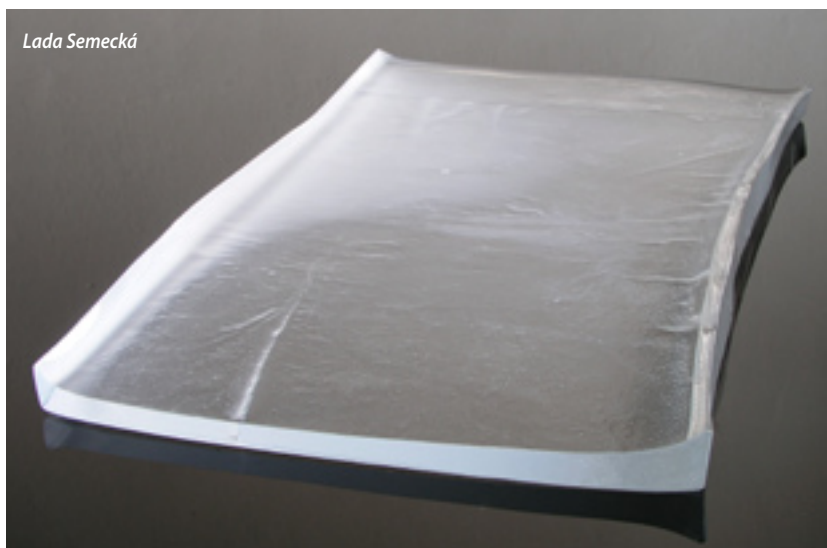
Petr Vlček

Eva Vlčková

Zdeněk Trs

Lada Semecká

Anna Polanská

Filip Nížký

Alena Matoušková

představila výstavu *Současná česká grafika a sklo*. Součástí projektu bylo také autorské pantomimické představení *Muž, který se vrátil* pedagoga pražské AMU Martina Sochora za hudebního doprovodu skladatelky Sylvie Smejkalové, dále pak workshop M. Sochora na Divadelním a audiovizuálním institutu ISMAS a grafický ateliér Jana Vičara na místní École des Beaux-Arts. Projekt se uskutečnil ve spolupráci a finanční podpory Evropské unie a české ambasády, s osobní záštitou českého velvyslance Milana Šarapatky v Alžírsku. Díky této kooperaci se podařilo získat exkluzivní prostory v Musée National des Beaux-Arts, kde výstava probíhala od 11. května do 10. června.

Expozice české skleněné plastiky a grafiky byla nazvaná *Naturellement beau: réflexion de la nature dans l'art plastique contemporain tchèque – Přírozeně krásné: reflexe přírody v současném českém výtvarném umění*. Univerzální téma přírody v tvorbě tří vybraných grafiků a sedmi sklářů variuje od realistického spodobnění po stylizaci, od mikrokosmu po makrokosmos, od detailu po monumentální formu. Grafici Dalibor Smutný, Lucie Svobodová a Jan Vičar v Alžírsku reprezentovali rozdílné osobité přístupy k dědictví české grafické školy. Dalibor Smutný představil grafické listy zpracované staromistrovskou minuciózní technikou mezzotinty, která mu dovoluje realistické a zároveň symbolistní pojetí rostlinných motivů v tajemném nočním osvětlení. Lucie Svobodová převádí své kresby a malby organických struktur do digitální formy, aby je dále namnožovala a kombinovala až do podoby připomínající donekonečna se rozpínající obří

fraktály. Doménou velkoformátových děl Jana Vičara se stal linoryt, který mu dovoluje subtilní vrstvení otisků struktur a vyvolává tak dojem snové reality. Ať už vychází z vlastní imaginace, abstrahuje spatřenou krajinu, či pracuje přímo s otisky konkrétních přírodnin, neustále se v jeho dílech vyjevuje tatáž prazákladní morfologie přírody.

Inspirace přírodou se odráží i v tvorbě sedmi sklářů zastoupených na výstavě v Alžírsku. Přírodní motivy jsou v jejich dílech více abstrahovány, stylizací však nabývají na dalších významech. Alena Matoušková, Petr Vlček, Eva Vlčková, Filip Nížký, Anna Polanská, Lada Semecká a Zdeněk Trs, který byl jako jediný zástupcem studentů na této expozici, obohacují světoznámou tradici českého uměleckého skla nejen po výtvarné, ale i technické stránce. Objekty Lady Semecké jsou vytvořeny technikou foukaného, přejímaného, rozbalovaného a broušeného skla. Její skleněné obrazy evokující Krajiny v dešti vznikly stavováním tabulového skla s pískem. Zdeněk Trs použil pro svůj objekt nazvaný

Nádech techniku taveného a lehaného skla. Stejný postup, uzavřený broušením a leštěním, zvolila pro svoji práci *Modré vlny* Alena Matoušková. Pro druhou vystavovanou plastiku s názvem *B*, zvolila techniku taveného, broušeného a leštěného skla. Tavené a broušené sklo je také doménou Petra Vlčka, který byl na výstavě zastoupen plastikami stylizovaných masek. Stejnou technologii použila i Eva Vlčková ve svých dílech *Neo I.* a *III.*. Obě vázy Filipa Nížkého vytvořeny z foukaného skla, řezaného diamantem jsou společně s díly Anny Polanské důkazem o křehkosti hranice mezi designem a tzv. „volným uměním“.

Polanské *Vodopád* i mísa jsou z taveného, broušeného a leštěného skla. Dojem z výstavy umocnil i samotný prostor v Musée des Beaux-Arts, který skýtal jak dostatek denního světla, tak i možnost instalačních kombinací, které daly vynít netušeným souvislostem mezi jednotlivými díly. Úspěch výstavy potvrdil kromě nebyvalého zájmu publika také nečekaný ohlas v místních médiích. •

